

عنوان مقاله:

سنجش مفهوم پایداری در معماری مسکونی منطقه خراسان (نمونه موردی: خانه های سنتی بشرویه)

محل انتشار:

پژوهشنامه خراسان بزرگ، دوره 11، شماره 39 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

بهزاد وثیق - استادیار، گروه معماری، دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه صنعتی جندی شاپور، دزفول، ایران

مجتبی بذرافشان - کارشناسی ارشد، گروه معماری، دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه صنعتی جندی شاپور، دزفول، ایران

خلاصه مقاله:

بررسی مفهوم پایداری یکی از مهم ترین محورهای تحقیقات حوزه معماری و شهرسازی در دهه های اخیر می باشد و سنجش کالبد بومی بر مبنای شاخص های پایداری یکی از حوزه های شناخت اینیه بر اساس این مفهوم است. بررسی معماری تاریخی و بومی بر اساس سنجه های پایداری از این ضرورت سرچشمه می گیرد که معماری بومی حاوی راهبردهایی زمینه گرا در ساخت است که می توان با اتکا به آن راهکارهایی نوین در معماری معاصر تدوین نمود. سه سنجه اصلی شامل مولفه فرهنگی-اجتماعی، همسازی با محیط و اقلیم و بهینگی اقتصادی هسته مفهومی معماری پایدار هستند. در این میان خراسان بزرگ حاوی میراث معماری باارزش تاریخی از جمله خانه های سنتی می باشد. این پژوهش در پی درک اصول معماری پایدار در کالبد خانه های تاریخی بشرویه است. در این راستا، به بررسی عناصر معماری پایدار در دوازده بنای مسکونی متعلق به دوره های صفوی، قاجار و پهلوی در این شهر پرداخته می شود. به این منظور، روش تحقیق در این پژوهش به صورت ترکیبی از روش-های تفسیری-تاریخی در مرحله شناخت نمونه های موردی و روش تئوری زمینه ای در مرحله تدوین چارچوب نظری است و براساس استنتاج منطقی مولفه های پایداری در ابعاد کالبدی خانه های تاریخی بشرویه بررسی شود. اطلاعات بر اساس مطالعات کتابخانه ای و میدانی مانند بازدید و حضور مستقیم محقق در محدوده مورد مطالعه، گردآوری شده است. نتایج نشان می دهد مواردی از قبیل نوع بافت، نسبت فضای خالی و پر، شکل ایوان، میزان درونگرایی، عناصر ایجاد سایه و المان های سبز، جهت گیری عمومی ابنیه، نحوه ایجاد تهویه طبیعی، نوع انتخاب مصالح بومی در پایداری خانه های بشرویه تاثیرگذار بوده اند.

کلمات کلیدی:

معماری پایدار، معماری مسکونی، خراسان بزرگ، بشرویه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2030435>

